

hogy Németország és a Führer elegendő támogatóval és hatalommal rendelkezik Magyarországon ahhoz, hogy biztosítsák a „helyes” vonalat az ország számára. Horthy közölte Veesenmayerral, hogy Miklós Béla tábornok majd kifejti Magyarország álláspontját a Führernél tett látogatása alkalmából.⁶⁸ Felpanaszolta továbbá, hogy Németország nem teljesíti a magyar fegyveres erők modernizálására vállalt kötelezettségeit.⁷⁰

Június 8-i álláspontjával ellentétben, amikor a zsidóellenes akciók álcázásának ötletét elvetette, Veesenmayer most, Sztójay kérésére reagálva, késznek mutatkozott a külföldi „propaganda” ellensúlyozására. Július 17-én javasolta, hogy adjanak ki egy külföldi használatra szánt nyilatkozatot, mely megmagyarázná a deportálások természetét. A magyar hatóságok szabványos magyarázatait követve, Veesenmayer nyilatkozattervezete hangsúlyozta, hogy a deportálások csak főlősleges magyar munkaerő Németországba való szállítását jelentik, és hogy a zsidók minden szükségeset megkapnak „utazásuk” alatt. Ribbentrop mindamellett makacsul ellenkezte mindennemű nyilatkozat kiadását a zsidókérdésben.⁷¹

Ezalatt a német külügyminisztériumot egyre jobban idegesítette a magyarok halogató taktikája. Veesenmayert ismét felszólították, hogy tegyen jelentést a Sztójayval folytatott tárgyalásairól, már ami a Budapest-ről való deportálások időpontját és az érintett zsidók számát, valamint Baký és Endre státusát illeti. Arról is tájékoztatták, hogy Himmler Ribbentropnak szóló közlése szerint az elegendő munkaerő biztosításának elmaradása veszélyezteti a Jägerstab-terv előrehaladását.⁷² Az utóbbi érv összhangban állt az egyik „katonai megfontolással”, mely Horthyt annak idején arra ösztönözte, hogy beleegyezzen a „zsidó munkások” deportálásába. Veesenmayer kissé nehéz helyzetbe került, Sztójay ugyanis megbetegedett, Jungerth-Arnóthy pedig nagyon lassan reagált. Mindamellett Veesenmayer ragaszkodott hozzá, hogy legalább 50 000 zsidót azonnal bocsássanak a Reich rendelkezésére, és Endrét meg Bakyt ne fosszák meg címeiktől vagy funkcióiktól.⁷³

Állandó és könyörtelen nyomásnak kitéve mind a németek részéről, akik a deportálásokat azonnali folytatását követelték, mind Magyarország néhány legbefolyásosabb politikai és egyházi vezetője részéről, akiket a Zsidó Tanács egy július 24-i keltezésű hosszas memorandumban⁷⁴ világozott fel a zsidó közösség gyászos helyzetéről, és akik a zsidók elleni drákói intézkedések végleges felfüggesztését követelték, a magyar minisztertanács augusztus 2-án ismét áttekintette a zsidókérdést. A Veesenmayernak tett titkos fogadalmaival összhangban, Jaross – Horthy utasításával szembeszegülve – a zsidókérdés megoldását szorgalmazta. Hivatkozott a nemzetbiztonságra és a katonai veszélyre, melyet a nagyszámú zsidó jelentett a fővárosban a front közeledésére való tekintettel, és java-